

PROTOKOL O HODNOCENÍ BAKALÁŘSKÉ PRÁCE posudek oponenta

Práci předložil(a) student(ka): Adéla Wolfová

Název práce: Hračky jako součást genderové socializace

Oponoval Martin Švantner, PhD

1. **CÍL PRÁCE** byl naplněn.
2. **OBSAHOVÉ ZPRACOVÁNÍ** Nemám výhrady.
3. **FORMÁLNÍ ÚPRAVA** Nemám výhrady.

4. STRUČNÝ KOMENTÁŘ HODNOTITELE

Text dle mého soudu splňuje nároky kladené na tento typ textu, jedná se o solidní práci psanou poměrně vytříbeným stylem, oceňuji autorčin reflexivní vklad, argumentační styl - závěry výzkumu působí přesvědčivě. Připojuje několik poznámek, které nemají povahu zásadních výhrad.

S. 3, zdá se mi jako přehnané tvrdit, že každá kultura tvrdí, že její vymezení genderu je „správné“ (lépe by asi bylo říci, že jsou různé kulturní pojetí toho co je „správné“ nebo „vhodné“, stejně je ta k diskusi zda brát gender jako analytickou kategorii či sociální proces), dále je diskutabilní v úvodu parafrázovaná „viditelnost a neviditelnost“ pohlaví a genderu (lze spíše říci že každá „kultura“ používá různé kulturní strategie a techniky určené ke zviditelnování a zakrývání – ať už „fyzického či sociálního“).

V textu se tak dále objevuje tradiční („sociologické“) reduktivní hodnocení rozsáhlého oboru biologie jako vědy redukovatelné na sadu učebnicových pouček ze základních škol. Stejně tak se objevuje nerozlišování mezi biologii jakožto vědeckým oborem a „biologií“ jakožto „lidovou“ metonymií pro biologické procesy (s. 4: např. biologický výzkum komunikace prvků má dle mého soudu na gender – at uz jako performativní proces nebo kategorii zanedbatelný vliv).

Jako nepřiliš sofistikované se mi dále jeví autorčino zacházení s kategoriemi stereotypu, který je prvně definován velmi vágně (slovníkově, s. 5) jako „stabilní prvek vědomí“, tedy je prvně definován psychologicky a nadále extrapoloovaný jako nutně sociální a dále jako kulturní a historický – mezi těmito skoky lze rozlišit podstatné rozdíly na několika úrovních (co do metody výzkumu i samotného procesu vzniku stereotypu: např. nakolik je stereotyp podmíněný kognitivní způsobilostí, faktory jako je vzdělání a „duchem doby“?).

Z tohoto hlediska se mi jeví jako problematická esencionalizace stereotypu, kterou autorka uvádí v odkazu na Oakley - pokud platí, že stereotyp je „hybridním objektem“ na pomezí několika rovin (psychologické, sociální, historické...), kde se bere jistota, že „dítě je ovlivňováno těmito stereotypy ještě dříve, než samo rozezná, jestli je chlapec nebo dívka“ (s. 6, problematická je zde samotná,

obtížně „měřitelná“ kategorie „vlivu“ – máme nějaké kulturně/psychologick ad. definované „invariantní stereotypy“?)

S těmito výhradami se dále pojí jistá neaktuálnost základní literatury, se kterou autorka v rámci problematiky dětského vývoje pracuje (odkazuje se tradičně na Piageta a L. Bem: autorka blíže nevysvětluje koncepci „metasdělení“, s. 9), avšak je třeba říci, že pro samotný výzkum a jeho provedení jsou tyto poznámky sekundární.

Za velký klad práce považuji autorčinu reflexi a oslabení do jisté míry obecně systémových hypotéz presentovaných v úvodních stránkách práce (s. 12, S. Kane).

Za zcela nadbytečný považuji exkurs na s. 16. k Platónovi a Aristotelovi prostřednictvím zastaralé knihy (1978), která sama podobná pseudohistorická klišé používá.

Přes uvedené výhrady považuji text za povedený, je napsán poutavým stylem s minimem stylistických prohrěšků.

5. OTÁZKY A PŘIPOMÍNKY DOPORUČENÉ K BLIŽŠÍMU VYSVĚTLENÍ PŘI OBHAJOBĚ

6. NAVRHOVANÁ ZNÁMKA výborně.

Datum: 25. 5. 17

Podpis: